

PROLOG

STŘEDA 3. SRPNA

8.10

Měl jsem noční můru. Vyjíždka na loďce s Patrikem. Pádlovali jsme spolu po jezeře a do lodky na jeho straně mezitím zatékalo a zatékalo do ní tak dlouho, až se naplnila a potopila. Doplnal jsem na břeh a postavil se na nohy. Nic mi nebylo, byl jsem jenom mokrý. Stál jsem tam a říkal si, za jak dlouho uschnu a jak asi dopadl Patrik, ale nechtěl jsem se otáčet. Věděl jsem, že se neutopil, ale otáčet jsem se prostě odmítal.

Probudil jsem se taky úplně mokrý. Potem. Není mi dvanáct.

Někdo mi kdysi vysvětloval, že ve spánku se člověku čistí hlava. Blbý je, že ráno nevím, co s tím smetím.

8.14

E-mail od Klientickýho pracovníka ČSOB:

„Dobrý den,
pokud již nestudujete, bylo by ve Vašem konkrétním případě nejlepší zastavit se na pobočce a domluvit změnu účtu.

V nabídce pro Vás máme ČSOB Plus konto, které je zcela zdarma s podmínkou příchozích plateb v celkové

výši min. 15 000 Kč měsíčně. Při splnění je zdarma vedení účtu, služby IB24, platební karta, všechny příchozí položky, odchozí zadané přes IB24 a všechny výběry z bankomatů ČSOB.

Podrobné info získáte na www.csob.cz.

Budeme se těšit na Vaši návštěvu a zatím přeji prima den.“

Vždyť mi jiný Klientský pracovník minulý týden napsal, že se nic měnit nemusí! To je čurbes. Jdu mu to přeposlat. Teda jí. Neměla by mít takhle náhodou na tý vizitce napsaný „Klientská pracovnice“, když se jmenuje Zdeňka?

V takových chvílích mám chuť vyběhnout z domu, ani se nezdržovat zavíráním dveří a utíkat do lesa, kde bych mohl žít volně, nesužovaný lstivými chapadly byrokracie, pojídat kořínky, mýt se v potoce, hlavně nic neměnit a nic neplatit. Dospělost nedávám. Co na tom, že mi bude za deset dní sedmadvacet? Evidentně i moje banka ví, že ještě nejsem hodný dospěláckýho účtu, a tak mi bude prodlužovat ten studentský přibližně navždy. Určitě je nás takových víc. Stát by nám měl zřídit nějakou oboru.

POZOR! DIVOKÁ SVOLOČ!

Vstup jen s průvodcem!

Anebo s posledním Vogue.

8.17

Do odpovědi Klientskému pracovníkovi Zdeňce jsem zkopíroval e-mail z minulého týdne od Klientského pracovníka Petry a podtrhl jsem v něm část „Vše je v pořádku, tento typ můžete nadále využívat. Do věku 30 let

Vám studentské konto zůstává zdarma. Poté se převede na čsOB Plus konto, které budete mít také rok zdarma.“ Taky jsem dopsal, že sice už dobrých pět let nestuduju, ale že bych si rád studentský účet ponechal, jak dlouho to jenom půjde. A že nevím, komu mám věřit, když mi každý Klientský pracovník píše něco jinýho!

8.23

Znovu jsem si přečetl oba e-maily, abych se přesvědčil, že jsem se právě nedopustil bezpráví, a zarazil mě začátek zprávy od Klientskýho pracovníka Petry: „Vše je v pořádku...“ Jako bych přežil nějakou příšernou přírodní katastrofu! Ještě že jsem rovnou nešel na pobočku. Úplně vidím, jak mi přes ramena nějaký Klientský pracovník přehazuje deku a podává mi čaj.

8.31

Klientský pracovník Zdeňka odepsal: „Ještě jednou hezký den, to je hezké...:)))“ Myslí si, že jsem idiot. „Věřit můžete nám oběma...:)))“ Nejsem si jistý, jak naložit s těmi smajlíky. Asi má tři brady. Důvěryhodnost sama – víc brad víc ví. „V současné době za tento typ účtu platíte 40 Kč měsíčně, a to jenom z důvodu, že již nestudujete. Já Vám nabízím vedení účtu zcela zdarma, za podmínky splnění – viz. níže. V podstatě se pouze migruje původní smlouva – číslo účtu, IB24, platby apod. zůstanou. Prima den!“

Tak migruje... Mně už se to asi nechce řešit. Děj se vůle boží.

8.33

Anebo radši ještě zavolám mamince.

8.45

Maminka si myslí, že bych měl věřit Klientskýmu pracovníkovi Petře. Klientský pracovník Zdeňka se mi prý určitě snaží vnutit nějakou dražší službu. Což si tak docela nemyslím. Asi jsem jí to blbě vysvětlil. Zahnal jsem ale myšlenku vysvětlovat jí to znovu, protože by to mohlo vypadat, že jsem na straně Klientského pracovníka Zdeňky, což by mohlo ovlivnit její úsudek, a to nechci. Někdy je lepší být neutrální. Jako Švýcarsko.

Maminku odmlka znejistila a doporučila mi, abych zašel na pobočku. Na moje další následovný mlčení (uvažoval jsem, jestli bych si možná přece jen neměl vybrat jednu stranu, abych na tu pobočku nemusel) řekla, že směrodatný bude stejně to, co se píše v tom dopise, který mi dala minulý týden. Jak jsem mohl zapomenout na ten dopis? Zavěsil jsem a šel jsem ho hledat. Až znovu naberu síly na to jednat s bankou, musím vyřídit, aby mi poštu neposílali do Děčína, ale do Prahy.

8.48

Našel jsem ho!

„... abyste mohl svůj účet využívat bezplatně, aniž musíte dokládat potvrzení o studiu, rozhodli jsme se Vaše čSOB Studentské konto Plus č. účtu 183754729 změnit na čSOB Studentské konto.“ Zbytek dopisu jsem jen tak skenoval, lítal jsem očima od jednoho vytučněného místa k druhému: „zdarma“, „bez nutnosti dokládat potvrzení o studiu“, „souhlasíte, není třeba dělat nic dalšího“, „odmítnout do 30. září 2016“ a „800 300 300“.

Souhlasím. Zčásti proto, že se mi líbí vidina, že nebudu muset podnikat žádný další kroky, a zčásti proto, že Studentský konto jako Studentský konto, netřeba zkoumat

rozdíly, jistě půjde o nuance! A já prostě Studentský konto chci. Být stále mlád...

8.51

Mou euforii narušil další e-mail od Klientskýho pracovníka Zdeňky: „V případě dalších dotazů mě můžete kontaktovat – jenom příštích 14 dnů mám dovolenou, konečně.....:)))“

Rozmýšlím se, jestli odepsat: „No ty brdó, tak to si samozřejmě prima užijte, Klientský pracovníku Zdeňko!“
Nebo prostě: „Já ne.“

10.26

Někdo mi právě zuřivě lajkuje příspěvky na Instagramu. S touhle frekvencí na ty videa nemůže stíhat ani koukat, když jich během deseti vteřin olajkuje pět. Já chci upřímný lajky! Lajky od srdce! Lajkovat mi něco jenom proto, že jsem to publikoval já, tudíž to musí být super, i když tomu člověk nerozumí, může leda maminka.

18.31

„Budeš dělat chlebičky?“ zeptal se mě dneska Michael u oběda. Kdyby to byl film, tohle by byl přesně ten moment, kdy divák ve zpomaleném záběru sleduje, jak se na židli převracím vzad do přemetu, vykopávám nohou stůl mezi námi do vzduchu a dopadám do základního bojového postoje.

Žádný chlebičky dělat nebudu. V životě jsem chlebiček nedělal a rozhodně s tím nehodlám začínat na svoje narozeniny. Nedokážu ani namazat máslo na chleba, aniž bych krajíc neprotrhl nebo máslo neskončilo na zemi.

Úplně slyším Ditu P.: „Když vám na zem spadne kostka rozbaleného másla, to je nejvíc.“

Kdybych dělal chlebičky, musel bych dělat oslavu, abych měl chlebičky kam přinést. Nikdo si nedělá chlebičky jen tak. Nebo? Nebo možná jo, ale nikdo se určitě nikoho neptá, jestli si na narozeniny udělá chlebičky pouze pro sebe a pak je sám sní. Jasně, strávím celý den patláním bramborového salátu na večku, jenom abych to pak všechno ztrestal nad dřezem, jak je mým dobrým zvykem.

Má odpověď tak zněla jasně: „Ne.“ Ne, nebudu dělat chlebičky. Ne, nebudu dělat oslavu. Ne, nepoddám se konvencím.

„Ale,“ hodil Michael pohled po svém Michalovi. „Ale Míšánku, slyšíš to? On nebude dělat chlebičky! To se přece sluší!“

Marně jsem se snažil vzpomenout si, jak probíhala Michaelova oslava a jestli na ní chlebičky byly, ale jediné, co si z toho večera vybavuju, je, jak si objednávám osmý Long Island Iced Tea (happy hour!), jak vybíhám z baru, jak sedím na obrubníku a dívám se na kandované třešinky, který jsem ještě před chvílí pracně lovil ze sklenice brčkem, jak Patrikovi už potřetí chybně diktuju PIN kód své karty, aby s ní mohl zaplatit těch osm drinků („Martine, to je pětimístné číslo, PIN kód má čísla jenom čtyři!“), jak mě Patrik veze domů taxíkem, jak mě doma sprchuje ledovou vodou („Patriku, ježíší, ne, já umřu!“) a jak ráno nacházím na stole vzkaz: „Budeš v pohodě. Svíkl jsem tě jenom proto, že jsem prase. P.“

Co se bude dít, až Patrika znovu potkám, jsem si za poslední měsíce v hlavě omílal často. Čerstvě potom, co jsme se (asi počtvrtý?) rozešli, prakticky denně. Akorát

v těch představách mi nedržel vlasy, abych si je nepozvracel. Metaforicky řečeno, protože vlasy nemám. Teda ne na držení, ale mám. Víceméně. Spíš méně.

Nechci oslavu. Lépe řečeno ji nechci pořádat. Oslavenec by podle mě neměl pořádat oslavu. Není oslava snad k tomu, aby byl oslavenec oslavován? Aby ležel někde v parku na dece s milionem polštářků a polonazí muži s těly antických soch aby ho ovívali palmovými listy a krmili, zatímco je ostatními zasypáván dary a komplimenty?

Čistě teoreticky... Dejme tomu, že bych našel takový bar, kde by se mě neptali, jak chci tu vodku se sodou (nitrožilně, ne asi), a do kterýho nechodí muži v polo tričkách se zvednutým límečkem. Co dál? Pozvat lidi! Ale jak?

- Nechávat si pozvánky navrhnout, tisknout a rozesílat je poštou působí domýšlivě. Navíc bych musel shánět adresy hostů a to už mi celý přijde trochu na dlouhý lokty.
- sms? Ne, to je opačný extrém.
- Hromadný e-maily jsou zbraň hromadného ničení a stačí, že mě ničí v práci. „Vážená paní redaktorko, také Vám v šatníku chybí malé černé šaty?“ Jo, chybí.
- Mohl bych napsat každému zvlášť na Messengeru nebo WhatsAppu. Otázkou je, zda se mi chce riskovat pád do jámy lvový, kdy se mě dotyčný budou ptát, jak se vůbec mám a co je jinak nového, a já budu odepisovat: „Hele, jinak ani nic, všechno při starém,“ a ptát se, co oni, a... To bych taky mohl z fleku zestárnout o deset let. Odpovědí je tudíž ne.